

Мелхіоръ. Той е съвсѣмъ полудѣлъ, отъ него нищо неможе ся разумъ.

Вилхелмъ. Сега ще видѣж (*крѣсти при Голоса, и го дрѣпна, а той ся пѣчи, кѣкери и вика: Графице, Графице*). Ё, инди нема нищо отъ него, свѣршилъ е. —

Графъ-тъ Сега е още по жалостно, о Геновево, гдѣ да ти търсѣж гроб-тъ? О Боже, научи мя, какво да правѣж сега.

Вилхелмъ. Сега вече нищо не нѣ остава, но да направимъ тука предъ нейны-тъ портетъ (*образъ*) спомень.

Графъ-тъ. То добръ казвате. (*на стражари-тъ*). завлечете тогова проклетника въ мѣмрицѣ тѣж и нищо не му давайте да яде, века пукне отъ гладъ (*Заведе го стража-та*). А вы, Вилхелме, идете, повикайте свещеникъ-тъ, да ся наговоримъ, а и вы Мелхіоре идете и наредете, да ѿ ся приготви задушіе. (*И двама-та отваждатъ а слугата вѣзвѣа*).

Слугата. Милостивый господиле, дойдохъ ни гости, родители-тъ на покойна Госпожа Графица, (*извѣзвѣа а Графъ-тъ трѣжева на посрещаніе, но Князь-тъ и Княгиня-та го посрещнахъ*).

ПОЗОРИЩЕ. IX.

Князь-тъ, Княгиня-та и Графъ-тъ.

(*Князь-тъ и княгиня-та посрещатъ графъ-тъ и го цѣлуватъ*).

Графъ-тъ. Добръ ми дошле, мои премили и прелюбезни родители. — Ахъ, да е далъ Богъ, да несте мя заварили живъ (*пущватъ-го*).